

מסורת הש"ס

(א) נצילֵה ח: ח: (ב) תמורה ל: (ג) כבודות ל: (ד) ע"ש יצומת עד: (ה) ע"ש, (ו) יצומות שס ונקמן (ז) כו"ג, (ח) יצומות עג: (ט) נפסחים כד: (י) זיל היתר, (יא) ויקרא כג, (יב) נצמנשר שני פ"ה מ"ח, (יג) וועי' מוספות פסחים כ: (יד) ד"ה (לחן), (טו) יצבימות עג: (טז) ד"ה שכן וכו' כתבו בפשיטות מחסור כסורים לא חשיב משום דמהאי טעמא גופא נפקא (יז), (יח) פ"ג דבכורים,

»

תורה אור השלם

1 וידבר ה' אל אהרן ואגי הזה נתתי קף את משמרתך תרומותי לכל קדוש בני ישראל קף נתתים לקמישח ולנבדק חקק עולם:

במדבר יח ח
2 לא אבליתי באני מקטן ולא בערתי ממנו בטמא ולא נתתי מקטן למת שבעתי בקול ה' אלהי עשיתי ככל אשר צויתני: דברים כו יד

»

גליון הש"ס

תוס' ד"ה הא בחול וכו' וא"ת אבתי היבי יליף ב"ן. עיין זמנסי קא ע"א תוס' ד"ה ומה תמשי: שם ד"ה כן איתר מצוה וכו' ודברנו א' נצי בראדרי"י טראקער קדש. עיין פסחים פ"ג ע"ב תוס' ד"ה אכל טעמא ו"ע:

»

מוסף תוספות

א. הויה דהיא יר"ט. תוס' ה"ל"ס. הרה"ל מילה עשה ויר"ט ל"ת. רש"י. ב. כל כמה דלא ידעינן דיר"ט עשה ול"ת הוה. תוס' ה"ל"ס. ג. מה הבורן, דקאמר ההם דאצי"ג דבביר כתישה אחי עשה דכיומי ודחי ל"ת דיר"ט. תוס' ה"ל"ס. ד. אליבא דהלכתא. תוס' ה"ל"ס. ה. ס"ל מטעמא אחרינא. תוס' ה"ל"ס. ו. דרדריש תוס' ה"ל"ס. ז. אמשיה הוצרך לתרץ אפר כירה מוכר לזניא וכו'. תוס' ה"ל"ס. ח. בנזן כיסור דהא או שריפת קדשים דלא ליידחי יר"ט אבל מילה החמורה דהיא יר"ט. לכן הנוכח לפרש דרבא ס"ל דיר"ט עשה ול"ת כסבורו דהתם, דמי צטריך לבדור, למעוטי מילה שהיא חמורה. ירעב"ט. י. ורבא דא שפיר דיר"ט עשה הוה. תוס' ה"ל"ס. יי. שנכחתי עליה יר"ט. ייבדחת. ייב"ט. יא. ונתחיה דיר"ט. ייב"ט. יב. אכל ליכא למיפרך הכי. תוס' ה"ל"ס. יג. ורב איש סבר נדרים גזירות אינן קריבין ביר"ט. הלכך ק"ו ליכא. ייב"ט. יד. ואת כיון דרבא ס"ל דיר"ט עשה ול"ת הוה, אמאי צטריך לאתויי קרא דלבדור. תוס' ה"ל"ס. יט. ולמילה שלא תיפוק לי משום דהיה"ל יר"ט עשה ול"ת ולא מצי דחי לי עשה דשריפת קדשים, וי"ל דהאינן אלא. חי ה"י. יז. ולמילה שלא בזמנא צטריכא. ייב"ט. יט. בפי"ג דביצה, דאינה נזוגת בבשמים ואינה מצוה עוברת ויש לה תשלומין כל ז', מיהא איכא למפרך מה לעולת אריהי דין הוא שתדחה יר"ט שלא יא שילחנא מלא ושלחן יא רבך ויין, וכו"ה פריך דא נדרים גזירות בפי"ג דביצה, ומבייניהו איכא למילף. מאוכל נפש ועולת אריה. תוס' ה"ל"ס. יט. דלא הוה עשה, הא דקד"ל בכל דוכתא דאחי

עשה הוא. דמשמע שצות בו: **ואין עשה.** דבאש שטרופו דוחה יר"ט דהוא לא תעשה ועשה ווע"ב דהדלקת נר ציו"ט מלאכה המותרת היא הואיל והצערת שאר קדשים שאין נהנין מהן נאסרין גם זו לא יא' מן הכלל: **הא בחול שפיר דמי.** לאיטהניו מינה: **מאז שטרופ אש הסרומה שנטמא.** דדמיא לקדש ועוד משום תקלה: **לא בערתי ממנו.** צמנשר שני כתיב: **טעמא.** בין שאני טמא בין שהוא טמא: **קדש לא ממעטנא.** מהך חומרא: **שכן.** יש בו חומרי פנקעכ"ס ורואי גם לזו. חייבין עליו משום פיוגול שחט על מנת לאכול חוץ לזמנו ואכל אפילו בזמנו. ומשום נותר חוץ לזמנו ממש ולא חשב מתחלה. וקרוי קרבן. ויש בו מעילה ואף על גב שקדש^(א) (הנותר) לאכילת כהנים אין צהן מעילה מ"מ מותר מעילה שייכא ציה אש קדשי קדשים הן יש בהן מעילה לפני זריקה לכל הנהנה מהן ואם קדשים קלים הן יש מעילה באימוריהן לאחר זריקת דמים לאפוקי תרומה דלית בה כלל: **וכרם.** לאוכלה בטומאת הבוץ ותרומה צמימה צידי שמים ימיו נאכרים אכל אינו הולך ערירי: **אסור לאונן.** ק"ו ממעשר אכל תרומה נותרת לאונן ציצמות צברת הערל (דף ע:.) זר ור"ה צ' פעמים זרות אחרתי לך ולא איניגות. אונן כל זמן שלא נקצר מתו: **מחפ"ו.** מיתה צידי שמים לזר האוכלה או כהן טמא. וחומס לזר האוכלה בשוגג דכתיב (ויקרא כב) כי יאכל קדש בגשגה ויסף משימתו עליו אכל קדש משעה שיש היתר להכהנים בתרומה ואלה מדי מעילה שוב אין חומס בגשגה אכילתו. ויש דמוקמי לה בחומשין דחומשא ולא נהירא דהא רצינן ציה חומש דחומש צהקדש צפרק הזהב

דבאש שטרופו דוחה יר"ט היא הוואיל והצערת שאר קדשים שאין נהנין מהן נאסרין גם זו לא יא' מן הכלל: הא בחול שפיר דמי. לאיטהניו מינה: מאז שטרופ אש הסרומה שנטמא. דדמיא לקדש ועוד משום תקלה: לא בערתי ממנו. צמנשר שני כתיב: טעמא. בין שאני טמא בין שהוא טמא: קדש לא ממעטנא. מהך חומרא: שכן. יש בו חומרי פנקעכ"ס ורואי גם לזו. חייבין עליו משום פיוגול שחט על מנת לאכול חוץ לזמנו ואכל אפילו בזמנו. ומשום נותר חוץ לזמנו ממש ולא חשב מתחלה. וקרוי קרבן. ויש בו מעילה ואף על גב שקדש^(א) (הנותר) לאכילת כהנים אין צהן מעילה מ"מ מותר מעילה שייכא ציה אש קדשי קדשים הן יש בהן מעילה לפני זריקה לכל הנהנה מהן ואם קדשים קלים הן יש מעילה באימוריהן לאחר זריקת דמים לאפוקי תרומה דלית בה כלל: וכרם. לאוכלה בטומאת הבוץ ותרומה צמימה צידי שמים ימיו נאכרים אכל אינו הולך ערירי: אסור לאונן. ק"ו ממעשר אכל תרומה נותרת לאונן ציצמות צברת הערל (דף ע:.) זר ור"ה צ' פעמים זרות אחרתי לך ולא איניגות. אונן כל זמן שלא נקצר מתו: מחפ"ו. מיתה צידי שמים לזר האוכלה או כהן טמא. וחומס לזר האוכלה בשוגג דכתיב (ויקרא כב) כי יאכל קדש בגשגה ויסף משימתו עליו אכל קדש משעה שיש היתר להכהנים בתרומה ואלה מדי מעילה שוב אין חומס בגשגה אכילתו. ויש דמוקמי לה בחומשין דחומשא ולא נהירא דהא רצינן ציה חומש דחומש צהקדש צפרק הזהב

במה מדליקין פרק שני שבת

בה.

צק"ו דהא בלאו ק"ו נמי אמיא^א דלמי עשה ודחי לא תעשה^ב ורצ אשי הוא דמשני דיו"ט עשה ולא תעשה הוא ואין עשה דוחה לא תעשה ועשה וקשה לר"י בדפ"ק בדילה (דף ח: טו) (משמע א) דאית ליה לרבא דיו"ט עשה ולא תעשה הוא גבי אפר כירה^ג דפרין סוף סוף יו"ט עשה ולא תעשה הוא ואין עשה דכיוי דוחה לא תעשה ועשה אלא אמר רבא כו' דזוקק למימר דהש"ס ניחא ליה למיפרך^ד דיו"ט עשה ולא תעשה הוא דקי"ל כרב אשי אכל רבא וע"ג דלית ליה ליו"ט עשה ולא תעשה מ"מ^ה אין כיסוי דוחה יו"ט^ו מלצדו ור"י מפרש^ז דאמיא צק"ו מנדרים וגזרות דדחו יו"ט אף על גב שלא נכרתו עליהם י"ג צריעות מילה^ח לנ"ש^ט וקסבר רבא דקריצין ציו"ט וליכא למיפרך מה לנדרים וגזרות שהן לצורך גזוה דכפרין צפ' ר' אליעזר דמילה (לקמן קל"ג) מה לעומר ושמאי תלמיא שהן לצורך גזוה^י דהא לאו חובה נינהו ואפילו חטאות ואשמות לא מיקרבו צורך גזוה כיון דאי לא חטא לא צעי לאיימתיהו ואית ליה לרבא דיוס טוב עשה ולא תעשה כדמוכח צביה להכי אינטריך ק"ו דאי לאו ק"ו לא הוה צריך קרא למיסר^י ורבא לא קאי אשריפת קדשים^{יא} אלא הש"ס מיימי משום דמינה נמי שמעינן דאין שריפת קדשים דוחה יו"ט:

ה"ל יו"ט עשה בו. וא"ת הך אמוראי דלעיל דכדי דיו"ט לא תעשה גרידא^{יב} נילף מהכא דלא דחי עשה את ל"ת ובי האי גוונא פריך בפ"ק ציצמות (דף ו.) ושמא מינן לא נילף^{יג} לפי שיעול לעשות אחר יו"ט י"י [פ"י]: **הא בחול שפיר דמי מ"ט בו.** תימה מהיכא תימי דתרומה טמאה

אסורה צהנאה דצעי מ"ט^{יד} אי ממעשר הקל כדמשמע בצמון איכא למיפרך מה למעשר שכן הד"ס ט"צ דכפרין צהערל (ציצמות דף עד:) וליכא למימר דהוה אסרינן ליה משום דאיקרי קדש דכתיב (ויקרא כב) דקדש קאשי רחמנא לתרומה וקדש גופיה אסור כדאמר צפרק כל קדש אמיא ומה ראיית ואימא ממנו ואם נמעט קדש מהיכא תימי איסור תרומה וי"ל דהוה אסרינן תרומה מדאיתקש בצבורים ומעשר כדאמרין צהערל (ציצמות דף ע:.) ולקמן לא סמין קא"י^{יז} אלא איקשא^{יח} סמין ומיהו קדש גמי שפיר צק"ו ממעשר כדאמר^{יט} צפ' כל שעה למיפרך שכן הד"ס ט"צ דכולהו אינתנה בקדש צב מרודי וראיתי דמוידוי לא שייך למיפרך דלא שייך וידוי גבי קדש אכל בתרומה שייך דהא אגב מעשר ממודה נמי אתרומה כדאמר^י וגם נתמיו לזיו וז תרומה ואין לה וידוי צפני ענמה^{יא} וא"ת אכתי היכי יליף צק"ו קדש ממעשר הא איכא למיפרך מה למעשר שכן טעון כסף צורה דכפרין צפרק צתרא דמכות (דף פ:.) ואורי^{יב} דלא שייך האו פירכא אלא דוקא גבי חוץ לחומה דהתם דצעי למילף דלכול תודה או שלמים חוץ לחומה דלוקא ממעשר ואם תאמר הכא אסרינן הסקה והדלקה באיסורי הנאה^{יג} ועילה דלסורה צהנאה ושיי ליהנות בשעת ציעור כדאמר צפרק כל שעה (פסחים כ:.) ולא משכח התם עניס לרצנן דאסורים אלא צשרשיפא^{יד} וצריך לדמות ולומר דשמן ויצטר ותצוזה חשיצי צעין טפי בשעת היסק מעניס: **בך אתה מצוזה לשרוף את התרומה.** פ"י צקוטרס משום דלא ליתי צה ל ידי תקלה לפי טעם זה נראה דלאו דוקא שריפה אלא ה"ה שאר ציעור^{יז} וכ"פ צהדיא בלאו עוצרין^{יט} וצ"י דצקוטרס מ"מ (דף ל:.) קמתי תרומה טמאה צהדי הנשרפין וקמתי התם הנשרפין לא יקברו ע"כ נראה^כ דשריפה דוקא משום דדמיא לקדש^{כא} ואסרנבנן אי"נ מדאיקרי קדש^{כב} ואם תאמר דלמר צק"ו דפסחים (דף כ:.) גבי תרומה טמאה שעתה זילוף הא תנן בתמורה הראוי לקצורה קצורה פירוש כגון משקין ויש לומר דלא קאי אלא אעגלה וכלאי (דף כ:) ולא אתרומה דשריפ צהנאה^{כג}: **אחת תרומה טמאה ואחת תרומה טהורה.** ואף על גב דרר"ש רבי אליעזר (בכורות דף ק. ושם) אחת תרומה טהורה ואחת תרומה טהורה ואלה צמקוס המורפה דאסור לגרוס לה טומאה^{כד}. התם דר"ש משמרת תרומותי משמע שמי תרומות צריכות שומור דהיינו טהורה ותלויה^{כה} והכא דר"ש מן^{כז} ל: **שכן פנקעב"ם.** מיתה דמנאי לאחשובי נמי דחמיירי קדשים מתרומה צהא העריצ שמשו אוכל בתרומה הציא כפרתו אוכל צקדשים^{כח}: **פגור.** היינו חישצ לאוכלו חוץ למקומו ובכלל זה הוי אוכל חוץ לחומה דלוקא צקדשים ונותר היינו חישצ לאוכלו חוץ לזמנו והוי נותר בכלל זה והוי האי פיוגול ונותר כי ההוא דאם עון פיוגול הוא הרי צבר נאמר לא יחשב ואם עון נותר כו' (פסחים דף טו:.) ולא כמו פיוגול שצבל הש"ס דקרי פיוגול דחישצ לאוכלו חוץ לזמנו דהיינו נותר דהכא: **ברת.** שאינו מגיע לששים שנה שואו מיתת כל אדם כדמשמע צשילאי^{כט} (דף כח. טס) דלמר התם רב יוסף כי הוה בר שמינן שנין עבד יומא טבא לרצנן אמר השתא נפקי לי מכרת א"ל אציי נהי דנפק מר מכרת דשני מכרת דיומי מן נפק מר פירוש כדאמר התם מר ציוס א' מיתה של זעם שנים מיתה של צהלה שלשה מיתה של כרת ומיתה צידי שמים אין לה זמן קצוע אלא שמת צשציל עון זה אפי' אין צידו עון אחר ואפי' למ"ד (לקמן דף נה.) יש מיתה בלא חטא צשציל עון זה וקצרו ימינו^ל ומיהו צירושל"ט קאמר דכרת אינו מגיע לחמשים ומפיק לה מאל תכריתו את שצט הקהתי וגו'^{לז} וזאת עשו להם וחיו פ' אמרה מורה עשו להם תקנה שלא ימומו צעבודתן קודם חמשים וכתיב אל תכריתו משמע כרת היינו שמת קודם חמשים ומיתה האמורה בתורה דקאמר התם היינו שמת עד ששים דכתיב צמדצר הוה יתמו ושם ימומו ולא נגזרה גזירה אלא על צני עשרים שימותו קודם ארצעים^{לא} וקרי לה מיתה אכל זרעו אומר ריב"ז דאין צכרת אלא צהנאו דכתיב צהו ערירי ואין נראה דהא ל"ת דהא צפרק הצא על צינמות (ציצמות דף נה.) קאמר ערירי קצנן צהנא דהא ל"ת ל צכרצא למה לו לצכרצא כו' ואי רעוו נכרת אלא דוקא צכרצא דכתיב צעירי^{לב} מאי קצעי והא דלא קאמר צכנע דקצן (דף כח. טס) נהי דנפק מר מכרת דשני מכרת דצני מן נפק מר דהתם מיירי כשאין לו צנים קטנים ודוקא קטנים נענשים צעון אציהם^{לג} ואלה גדולים כדמשמע צפירקין (דף ל:.) ומיהו קדש צה צצרות כהנים נמעט אשח אחר מן האסן מכרת מדכתיב אשח אחיו^{לד} נדה היא מה נדה יש לה היתר^{לה} אף אשח אח דיש לה היתר^{לז} דהיינו מן האכ^{לז} דשריא כשאין לה צנים^{לח} ובצולי הש"ס משמע דיש צה כרת כמו צשאר עריות דהא מני לה גבי חמש עשרה שנים פוטרות צרותיהן ולפירוש ריב"ז אחי שפיר דמצינן למימר דמעט לה מעריצי^{לח} ואין להאריך [וע"ע מוספות ציצמות צ: ד"ה אשת]:

תמן

אי דמיא הכא דאינה מצוה עוברת. תוס' ה"ל"ס. י"ט. דמומנו של כהן הוא. ירעב"ט. כ. [שנטמא אחר זריקה. תוס' ה"ל"ס. כא. אי ליצנן תרומה מקדש. תוס' ה"ל"ס. כב. דפריכא הוא. תוס' ה"ל"ס. כג. דפי הערל. תוס' ה"ל"ס. כד. אפי' יהיו תרומה וקדשים אסורים בהנאה אמאי צריך קרא להיתרים בהסיקא תחת תבשילו. ודחי. תוס' ה"ל"ס. כז. משום דבשעת הבערה לא חשבו להו צעין. תוס' ה"ל"ס. כז. אמר דהתן לא יקרא לה לפי שאינו יכול לשרופה ולא ליתנה לפני כלבו ביר"ט משום שאסור לבצרה ביר"ט. משמע דאי לאו משום יו"ט הי' יכול ליתנה לפני כלבו. תוס' ה"ל"ס. כז. [בתרומה הראוי לשרופה. רש"י. ל. טעונה שריפה. רש"י. ל. דכתיב בי' באש ישרף. תוס' ה"ל"ס. כז. ציצונין שימור. תוס' ה"ל"ס. לז. והיכי נפקי מקרא י תרומות טהורה וטמאה וחלתי. וי"ל משום דכתיב נתתי לך משמרת תרומתי. דקאי 'תרומתי' אילן' וא'משמרת'. תוס' בנכרות לה. ד"ה אשת. לז. דטמאה לאו בת שימור היא. תוס' ה"ל"ס. לז. דילך שייך אטמאה לרבייהו להיתר הנאה [דאתלויה לא שייך. דתלויה לאו שלך היא. תוס' ה"ל"ס דאינה ראויה לכלום]. תוס' בנכרות לה. ד"ה אשת. לא להסקה ולא לאכילה. תוס' ה"ל"ס. לז. שהי' ראוי לחיות אם לא עון זה. תוס' ה"ל"ס. לז. ועבודתם עד ין. דכתיב מבין חמשים שנה ישוב מצבא ועבודתו. תוס' מ"ק מ. ד"ה מת חמשים. לז. שהלכו במדבר. שימותו קודם ציינוי לט'. תוס' ה"ל"ס. דאמרי לא מת א' חמס פחות מ'ס. תוס' מ"ק מ. ד"ה ומתה ציד שמים. לז. דמכרת לי שמע' ערירי. תוס' ציננות. כ. ד"ה אשת. ח. באשת אחיו מאביו הכתוב מדבר. אהא אומר באשת אחיו מאביו או אינו אלא באשת אחיו מאמו וכו' ת"ל. תוס' ציננות. כ. ד"ה אשת. חז. ויש לה איסור. תוס' ציננות. כ. ד"ה אשת. חז. משמע דיתא למעוטי אשת אחיו מאמו ואין בה כרת. תוס' ציננות. כ. ד"ה אשת. חז. דכתיב בההוא קרא, אבל כרת יש וכו' ולא יתכן פ' זה לרש"י שאומר [האן] דכל כרת הוא ודורעו ודורעו דהיינו דאיכא בן כרת למיתה בירי שמים, אלא לריב"א שאומר דאין נכרת הוא ודורעו אלא בעריות דכתיב בהו ערירי, וחילוק יש בין מיתה לכרת כדאמר בירוש' דכרת בן י' נכרת וימות היא בס'. תוס' ציננות. כ. ד"ה אשת.

עין משפט ור מוצה

ס א ב מ מ"י פ"ב מה'ל תרומות ה"ד ופ"א ה"א טו"ע"ב י"ד סימן שלא סריט מהג"ה:

»

מוסף רש"י

ולא בערתי ממנו בטמא. דמשמע בין שאני טמא כי הוא תמודה שלא צערו באש ולא הדליק בו את הגר, וכל שכן צטוור, דלא יתן אלא לאכילה ופסוק וסוכה, וימולא שפעין דמלא הוצרך להחזות על טהור, שמת מינה הכי קאמר אפילו בשעת הטומאה שלא יוכלמי לאוכלו לא נתמיו להדלקה (בימות עג.)

»

תוס' ישנים

(א) ועי' אית ליה לרבא דיו"ט עשה ול"ת הוא דאי לא הולא ל"ת גידולא אמאי מוקי קרא אמילתא דליכא ק"ו ולוקטא צתת או צשאר דליכא ק"ו וי' ומיהו אכילה יו"ט איכא למיפרך שכן צוהינס צנשוי כנאנשוי טהמר צמילה שאינה טהמא כ"א צנאנשוי ואכל למימר עולת צחי' מוכות דקרינא צ"ה ציו"ט. וט וא"ת צפיק צ"ה צלעור דמילה דצעי נילוף מילה שלא צמונה דלא דחי יו"ט לחזוקי מונטר ולאצי מעולת צבת וסוכה צני נילוף לא מעילה איכא ק"ו:

(ב) אצי"ג דהוקשו כל עריות ז' לא דילמא קרא אשת לאצווייהו צ' כמניס הנאליס כאלז:

»

רבינו הגנאל

תרומת טמאה ביר"ט אסור לשרופה. הא בחול מותר. מנלן אמר רבא כשם שמצוה לשרוף קדשים הפסולים בחול, כן מצוה לשרוף התרומה שנטמאה, ואמרה תורה בשעת שריפתה היתה טמאה, שנאמר ואני נתתי לך את משמרת תרומותי בבי' תרומות הכתוב מדבר, תחת תרומה טהורה ואחת תרומה טמאה, ואמר צמנא בשותיהן נתתי לך, וקרא תהא להסקה תחת בבשילך ליהנות ממנה. ורי' יוחנן אמר מהכא לא בערתי ממנו בטמא, מה הפעטר ממנו אינו מבעיר בטמא, אבל מבעיר בשמן תרומה שנטמאה. בשמן תרומה שנטמאה, קאשנין אמאי קא מוכרית תרומה להנאה, תרבה קודש שנטמא ששומור להנות ממנו. דהיינו (האי) ק"ו הוה, ומה עשירי הקל (ויס) [אם] נטמא אחר בהנאה, [אם] החמור לא כ"ש. אי קרבן תרומה בני נימא ק"ו וההיא אטומה בהנאה. ודחי' הא כתיב במעשר ממנו, מכלל שיש אחר ששומור בהנאה כו'. ומיייתין בק"ו, הקודש שכן חומר מן הקודש, יש הקודש יש התרומה, שבעשה פיוגול ונותר כי בשר הוא וקובעו לו זמן לאכילתו ואם עבר בעשה נותר, והאכלו קודש וטומאתו עליו חייב כרת, והנהנה מן הקודש מבאי קרבן מעילה, והוא קרבן לפיכך אסור לאונן, משא"כ בתרומה כי לא תמצא מאוילו כולן בתרומה. אצי"ס שהתרומה יש בה מיתה שנאמר ומתו בו שישלחן מלא ושלחן יא רבך ויין, וכו"ה פריך דא נדרים גזירות בפי"ג דביצה, ומבייניהו איכא למילף. מאוכל נפש ועולת אריה. תוס' ה"ל"ס. יט. דלא הוה עשה, הא דקד"ל בכל דוכתא דאחי

עשה ודחי ל"ת. תוס' ה"ל"ס. יז. דשאני הכא דאינה מצוה עוברת. תוס' ה"ל"ס. י"ט. דמומנו של כהן הוא. ירעב"ט. כ. [שנטמא אחר זריקה. תוס' ה"ל"ס. כא. אי ליצנן תרומה מקדש. תוס' ה"ל"ס. כב. דפריכא הוא. תוס' ה"ל"ס. כג. דפי הערל. תוס' ה"ל"ס. כד. אפי' יהיו תרומה וקדשים אסורים בהנאה אמאי צריך קרא להיתרים בהסיקא תחת תבשילו. ודחי. תוס' ה"ל"ס. כז. משום דבשעת הבערה לא חשבו להו צעין. תוס' ה"ל"ס. כז. אמר דהתן לא יקרא לה לפי שאינו יכול לשרופה ולא ליתנה לפני כלבו ביר"ט משום שאסור לבצרה ביר"ט. משמע דאי לאו משום יו"ט הי' יכול ליתנה לפני כלבו. תוס' ה"ל"ס. כז. [בתרומה הראוי לשרופה. רש"י. ל. טעונה שריפה. רש"י. ל. דכתיב בי' באש ישרף. תוס' ה"ל"ס. כז. ציצונין שימור. תוס' ה"ל"ס. לז. והיכי נפקי מקרא י תרומות טהורה וטמאה וחלתי. וי"ל משום דכתיב נתתי לך משמרת תרומתי. דקאי 'תרומתי' אילן' וא'משמרת'. תוס' בנכרות לה. ד"ה אשת. לז. דטמאה לאו בת שימור היא. תוס' ה"ל"ס. לז. דילך שייך אטמאה לרבייהו להיתר הנאה [דאתלויה לא שייך. דתלויה לאו שלך היא. תוס' ה"ל"ס דאינה ראויה לכלום]. תוס' בנכרות לה. ד"ה אשת. לא להסקה ולא לאכילה. תוס' ה"ל"ס. לז. שהי' ראוי לחיות אם לא עון זה. תוס' ה"ל"ס. לז. ועבודתם עד ין. דכתיב מבין חמשים שנה ישוב מצבא ועבודתו. תוס' מ"ק מ. ד"ה מת חמשים. לז. שהלכו במדבר. שימותו קודם ציינוי לט'. תוס' ה"ל"ס. דאמרי לא מת א' חמס פחות מ'ס. תוס' מ"ק מ. ד"ה ומתה ציד שמים. לז. דמכרת לי שמע' ערירי. תוס' ציננות. כ. ד"ה אשת. ח. באשת אחיו מאביו הכתוב מדבר. אהא אומר באשת אחיו מאביו או אינו אלא באשת אחיו מאמו וכו' ת"ל. תוס' ציננות. כ. ד"ה אשת. חז. ויש לה איסור. תוס' ציננות. כ. ד"ה אשת. חז. משמע דיתא למעוטי אשת אחיו מאמו ואין בה כרת. תוס' ציננות. כ. ד"ה אשת. חז. דכתיב בההוא קרא, אבל כרת יש וכו' ולא יתכן פ' זה לרש"י שאומר [האן] דכל כרת הוא ודורעו ודורעו דהיינו דאיכא בן כרת למיתה בירי שמים, אלא לריב"א שאומר דאין נכרת הוא ודורעו אלא בעריות דכתיב בהו ערירי, וחילוק יש בין מיתה לכרת כדאמר בירוש' דכרת בן י' נכרת וימות היא בס'. תוס' ציננות. כ. ד"ה אשת.

(א) ר"ל אס ונפלו ע"י מוס קודם שחטם וכו"ה צפרי"פ.